

Kapitola 5

Legrace i dusno ve škole. Holčičí pokec na záchodě. Srdíčková nálada.

Ne že by se mi chtělo do školy, ale už jsem se cítila klidnější. Jela jsem o autobus dříve, abych náhodou nenarazila na Hedviku. Klára dnes jela do školy s mámou, protože se šla poradit se zubařkou o rovnátkách. Klára se jim bránila, ale paní Králová byla neoblomná. Závěrečný verdikt musí říct dentistka.

Ke škole jsem přišla dřív, a tak jsem si vzala mobil a brouzdala jsem po YouTube. Narazila jsem tam na videa s kočkou, kterou vmontovávají do scén slavných filmů. To je hustý! Ta kočka je prostě úžasná! Tady je ve scéně s Harrym Potterem. A tady zase ve scéně Jurského parku nahradila dinosaury. A tady s Godzillou. Tak to byla legrace!

„Na co to koukáš?“ zeptal se mě spolužák David. „Hihňáš se, že ani nevnímáš okolí.“

Ukázala jsem mu mobil. Taky se mu to líbilo.

Kde je David, tam je za chvíli dav. Stává se vám, když vymyslíte nějakou skvělou frázi, že ji rádi opakujete? Mně ano. Když jsem holčám poprvé řekla *Kde je David, tam je dav*, nechápaly. „David a dav! Chápete, stejný slovní základ.“ Klára jen obrátila oči v sloup. Erika mě objala a zahrála (děsivé) zachichotání. Hedvika zakývala obdivně hlavou. „Ty jo, dobrý! A co s tím?“

To byly reakce!

Stejně jsem si ale nenechala vzít radost z toho, jak parádně jsem to vymyslela: kde je David, tam je dav. A tak se k nám za chvíli nahrnuli další spolužáci a bavili se nejen s videi, ale i jak to David komentuje.

„Jé, Owlkitty,“ vyjekla Erika. „Tu znám! Verčo, klikni na tohle video. Tam je pár, co adoptovali tu kočku, a ukazují, jak dělají ty videa. To jsou sympatáci.“

Museli jsme dát Ericce za pravdu. Dívali jsme se na dva mladé, veselé a hodně trpělivé lidi, protože Kitty je pěkně náladová, ale jinak boží!

„Verča, ta aby nepřišla s něčím kočičím,“ komentovala to Radka. Marek nafoukl pusu a vyfoukl. „Přesně tak. Včera civěla do výlohy, ani si mě nevšimla. A na co tak čučela?“

„Na něco s kočkou,“ hihňal se David.

„Na tu nejbáječnější tašku a šátek.“ Erika hned věděla, o co jde, a vypískla: „Ta taška i ten šátek jsou hustý.“

Všichni se po sobě podívali a Dita za všechny řekla: „U Erči doma mají dva kocoury. Žádný div, že se tyhle dvě ve všem tak shodnou. To já bych okolo té výlohy prošla a ani se do ní nepodívala.“

„Tomu věřím,“ utrousila Radka. „Jo, kdyby v té výloze byly vojenské bagány nebo maskáče...“ Všichni jsme vyprskli smíchy. To se na Ditu hodilo. Následovala další salva smíchu. Na videu teď Kitty ležela a zcela jí bylo jedno, že by měla vyskočit na podstavec. Mladý muž ukázal na spokojeně rozvalenou kočku a rezignovaně si povzdychl. Na videu se ukázalo: *5 minutes later*. Kitty dál ležela na zádech, švihala ocasem do země a bylo jí naprosto fuk, že ji mladý muž láká na pochoutky. Smáli jsme se, když vtom jsem uslyšela Hedvičin hlas: „Na co se to koukáte?“

Otázky jsem si nevšimla a otočila se k Davidovi. „Tohle lenošení by uměly i babiččiny kočky.“

„A naši kocouři.“

Hedvika se opět ozvala. „Ta co to tam máte? Verčo, ukaž mi to.“

Erika se nadechovala, aby odpověděla, ale já jsem byla rychlejší. Vzala jsem si od Davida zpět mobil, dala ho do batohu a zvedla se. „Musím ještě za Gábinou z céčka. Slíbila mi půjčit nějakou knížku.“

Ještě jsem postřehla, jak Erika, David, Marek, Radka i Dita vyjeveně koukají, jak odcházím. Na Hedviku jsem se ani nepodívala. Upalovala jsem ke vchodu. A i když to bylo tak těžké Hedviku přehlížet, přece jenom mi bylo lépe, než když jsem se jí podbízela a nechala si nadávat.

Do třídy jsem přišla, až když zazvonilo. Gábina mi půjčila knížku, kde má hlavní hrdinka kocoura. Ráda čtu, babička mi často kupuje knížky. Tohle ale byla starší kniha, vyprodaná, a tak mi ji Gabča půjčila. Dosedla jsem do lavice a Erika hned spustila: „Hele, co to bylo tam venku? Opravdu jsi ignorovala Hedviku?“

„Já ti to pak vysvětlím.“ Snažila jsem se vypadat hrdinně, ale bylo mi smutno. Dějepisářku Sáru jsem poslouchala napůl ucha. Proč je to tak těžké být ve škole v takovéto situaci?

Zazvonilo. Hodila jsem sešit do batohu, vzala si sušenku a upalovala pryč ze třídy. Vůbec se mi nechtělo být tam, kde je právě Hedvika. Erika mě dohnala na chodbě. „Počkej, Verčo! Řekneš mi, co se stalo?“

„Venku.“

Vyšly jsme před školu a uviděly, že přichází Klára. „Holky, zatím nemusím nosit rovnátka. Ahoj!“ Sice jsme se obě s ní radovaly, ale Klára poznala, že se něco děje. „Co je?“

Erika jí vyličila, jak jsem ignorovala Hedviku. Klára vykulila oči, a tak jsem jim ukázala mobil se vzkazem od Hedviky a vyprávěla, co mi poradil brácha.

„A má pravdu,“ ubezpečila mě Klára.

„Já jsem jí říkala, že se nebudeme doprošovat.“

„Já vím,“ vzdychla jsem si. „Je to ale tak těžký.“

Erika mě vzala okolo ramen. „Verčo, být dobrou kamarádkou ne-
znamená, že si musíš nechat všechno líbit. Ráda Hedvice pomůžu,
ale až na nás nebude tak hnusná.“

Zvonilo. Hnaly jsme do třídy. U mojí lavice čekala Hedvika. „Hele,
Verčo, co ti je?“

Naštvaně jsem se podívala na Hedviku a nahlas vyjekla. „Podle tebe
jsem zbabělá zrádkyně a mám ti dát pokoj. Tak uхни a taky mi dej
pokoj!“

Ztichlá třída na mě koukala jako na nějakého exota. „Pozor, tohle
není srdíčková Verča,“ komentoval to Marek.

„To ne!“ Radka se podívala na Marka. „Kdo by to do Verči řekl, že
umí takhle vrčet.“

Další diskusi utnula Milada, která právě vešla do třídy a už ode dve-
ří hlásila, že máme na programu nějaké organizační věci a potom
bude zkoušet. Po celý zbytek hodiny. Uf! Včera jsem se na češtinu
ani nepodívala.

Moje nálada nyní připomínala něco opravdu odporného.

*Jako když na šlehačkový dort pokladete kyselé zelí.
Začátek dne byl báječný, pak se vše zkazilo kvůli
situaci s Hedvikou
a do toho zkoušení z češtiny. Fuj!*

Naštěstí mě Milada nevyvolala. Kláru ano. Dostala dvě minus
a přednášku, že to mohlo být lepší. Marek schytl trojku a očividně
si oddechl. Hedvika tři minus a bylo jí do breku.

Ach jo, litovala jsem ji. Erika ne. Když šla kolem naší lavice, sykla
na ni: „Patří ti to.“

Po zbytek hodiny jsem přemýšlela, jak je hnusný chodit do školy,
když se zhroutí kamarádství.

O přestávce jsem šla s Erikou a Klárou na záchod. Cestou jsme po-
tkaly Artura. Pozdravil nás tak, že to museli slyšet na druhém konci

chodby. Klára a Erika se divily. Já ne. Zalítla jsem na záchod a začala se smát. „Co je?“ vyjekly Erika a Klára, když přišly za mnou.

„Nic.“

„Verčo! Víš, že poznám, když něco zatloukáš.“ Erika s rukama v bok se snažila vypadat superpřísně a to mě rozesmálo ještě víc. Nakazila jsem je obě smíchem. Za chvíli na mě však i Klára dorážela: „Verčo, tak co je? To kvůli Arturovi? Jak nás pozdravil?“

„Když vám to řeknu, Marek mě zabije.“

„Když nám to neřekneš, udělám to já.“

Erika souhlasila a doplnila: „A já hned po ní. Protože jsem taky hrozně zvědavá.“

Ujistila jsem se, že na záchodě nejsou žádné jiné holky. I tak jsem na Eriku a Kláru kývla, abychom si daly hlavy k sobě. Potom jsem šeptavě vyprávěla, co mi včera povídal Marek.

„Jú, přání se plní!“ vyjekla Klára a začala tancovat. Ale to by nebylo nejhorší. Klára k tomu vzápětí přidala pokus o árii z West Side Story, ale vzešlo z toho hrozné skučení: „Jsem tak hezkáááá, tuze hezkáááá, já se dneska tak hezká všem zdáááám! Že si dneska, možná už dneska rande dáááááám!“

S Erikou jsme se chechtaly. Na záchod přišla Hanka z céčka. Klára zopakovala svůj pěvecko-taneční (hrozný) výstup. Hanka se začala tak smát, že i Klára přestala zpívat a hihňala se s ní. Vtom se otevřely dveře a v nich stála Hedvika. „Co se tu děje, holky? Jste slyšet až na chodbě.“

Chtěla jsem jí odpovědět. Zkusit, co se stane, když se s ní opět budu bavit. Koneckonců Hedvika na nás dneska nebyla hnusná. Klára mě ale předběhla a vybafla: „Hele, odprejskni. Máme ti dát pokoj, tak ho dej i ty nám.“ Erika mě popadla za ruku a následovaly jsme Kláru.

Bylo mi do breku.

Zvonilo, a tak jsme se vrátily do třídy. Hedvika přišla za chvíli také. Měla zarudlé oči. Asi brečela. Zachytila jsem pohled Marka, který

určitě věděl, jak mi je, protože se ke mně naklonil a pošeptal: „To se spravi! Jsi přece srdíčková Verča.“

A já si moc přála, aby měl pravdu.

Zbytek vyučování se táhl. Těláček byl odporný. Oběd tentokrát ušel. Chutnala mi jak bramborová kaše, tak řízek, a i vanilkový pudink s jahodovým sirupem byl dobrý. Přesto jsem si jídlo nevychutnala tak jako jindy. Hedvika seděla sama u jídelního stolu. Byla smutná. Na Eriku čekala máma, protože spolu měly „holčičí odpoledne“. Šly si zaplavat, pak do obchůdku s ručně dělanou čokoládou a do knihkupectví. Klára pozvala kamarádku z bývalé školy na projížďku na kole. Oddechla jsem si. Dneska mi nebylo do řeči. Byla jsem ráda, že jsem sama.

Doma jsem sebou švihla na gauč a rozbrečela se. Najednou se ozval zvuk klíče v zámku. Táta se vrátil domů a sotva mě uviděl, málem zpanikařil. „Veru, co se děje?“

Zkoušela jsem se vymlouvat, ale pak jsme musela s pravdou ven. Vyličila jsem tátovi celou situaci s Hedvikou.

Jako každý dospělý ani táta nevypadal, že by to bral tragicky. Naopak se mi zdálo, že si oddechl. Nesmím být ale nespravedlivá. Táta se hodně zajímal, co se děje s Hedvikou. „Žádné trápení se nemá podceňovat. Takže pozoruj Hedviku, jestli se to nezhoršuje.“ Pak ukázal na můj mobil. „Filip měl ale pravdu. Nesmíš nikoho nechat, aby s tebou takhle jednal. Když chceš někomu pomoci a on tě uráží, nedej se.“

„A co mám dělat teď?“

„Asi čekat, jak se to vyvine,“ táta se zvedl a dodal: „Jestli si ale Hedvika uvědomí svou chybu, nehraj si na uraženou kamarádku.“

Táta se přesunul k jinému tématu. Povídal, že si domů přišel pro zbytek guláše, co udělala babička, protože se zdrží v práci s údržbou. To už jsem ho ale ani moc neposlouchala. Přemýšlela jsem, co asi bude dál.

Když táta odešel do práce, nechtělo se mi už pitvat tuhle situaci. Četla jsem si. Napsala pár komentářů na instagram. Pustila jsem si hudbu a začala tancovat. Jakmile jsem sama doma, tancuju. Udělala jsem takovou otáčku, až jsem sebou málem švihla, ale to mi nevadilo. Poslouchala jsem svoje oblíbené písničky a kroutila se a smála se...

Bylo to bláznivé, ale tak parádní.

Náhle mi pípnul mobil. Uf! Nemohlo to počkat? Taky jsem nemusela ten vzkaz číst, ale byla jsem tak zvědavá, kdo mi píše...

Hedvika?

Ihned jsem klikla na vzkaz.

Hedvika: Verčo, můžu k tobě přijít?

Já: Budeš na mě protivná?

Hedvika: Ne, slibuju.

Já: Tak přijď, sem doma.

Když jsem Hedvice odpovídala, snažila jsem se hrát „tsk, hele, je mi fuk, že mi píšeš“, ale ve skutečnosti jsem byla ráda. Třeba se to mezi námi urovná. *Anebo taky ne*, dotíral hlásek strachu. Já se ale nedala.

*Právě jsem měla srdíčkovou náladu snílka,
který si umí představit všechno v růžové barvě.
Přála jsem si, abychom byly zase čtyři kamarádky,
a přání jsou od toho, aby se plnila. Třeba hned dnes.*

